

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **I. D.**, narozen X, občan U.
trvale bytem X
zastoupen obecným zmocněncem L. Š.
bytem X

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2018, č. j. CPR-30415-3/ČJ-2017-930310-V234,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou osobně dne 11. 10. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2018, č. j. CPR-30415-3/ČJ-2017-930310-V234 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 9. 2017, č. j. KRPS-151926-33/ČJ-2017-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů,

ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění, doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 1 roku od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území ČR, a doba k vycestování mu byla určena v délce 10 dnů od právní moci rozhodnutí, přičemž bylo konstatováno, že se na žalobce ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování.

2. Žalobce v žalobě předně namítal nezákonnost v řízení provedeného důkazu, a to jeho výsledku provedeného dne 10. 5. 2017. Argumentoval přitom tím, že mu krajské ředitelství neposkytlo před konáním výsledku dostatečnou, nejméně pětidenní lhůtu k přípravě dle § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), což odůvodnilo tím, že v dané věci hrozilo nebezpečí z prodlení. Žalobce považuje toto odůvodnění za nedostatečné, neboť krajské ředitelství neuvedlo, v čem spočívalo toto nebezpečí, resp. jak by bylo řízení ovlivněno, kdyby se výsledek konal po uplynutí pěti dnů. Dle názoru žalobce nebezpečí z prodlení nehrozilo a krajské ředitelství ho tudíž mělo předvolat k výsledku v souladu se zákonem. Žalobce dále uvádí, že byl k výsledku donucen, přičemž odmítá, že by po svém propuštění ze zajištění dobrovolně setrval u správního orgánu I. stupně za účelem provedení výsledku. Kdyby totiž cítil potřebu něco správnímu orgánu dobrovolně sdělit, pak by tak učinil prostřednictvím svého vyjádření dle § 36 odst. 3 správního řádu.
3. Žalobci bylo dále dle jeho tvrzení odepřeno právo na právní pomoc. Poučení, které mu bylo dáno před započítím výsledku, bylo toliko formální, když správní orgán I. stupně užil přichystané předtištěné formulářové poučení a vybočil tak z mantinelů poučovací povinnosti zakotvené v § 68 odst. 5 správního řádu. Skutečnost, že žalobce připojil svůj podpis pod text poučení, jež sepsal správní orgán I. stupně, neznamená, že žalobce poučení v plném rozsahu porozuměl a byl si vědom právních následků. Žalobce pak dodává, že vzdání se práva na právní pomoc je projevem vůle, který musí být učiněn svobodně, vážně a určitě a nesmí o něm být žádné pochybnosti. V této souvislosti odkazuje na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. IV. ÚS 2443/14, a ze dne 22. 3. 2016, sp. zn. I. ÚS 469/16, v nichž Ústavní soud judikoval, že osoby zbavené osobní svobody a navíc cizinci, kteří neovládají český jazyk, jsou zranitelné osoby, u nichž právo na právní pomoc získává zvláštní a ještě podstatnější význam, přičemž k naplnění ústavně zaručeného práva na právní pomoc nepostačuje pouze formální přístup k právní pomoci. V trestních věcech platí, že soudy musí ověřit, zda obviněný měl v době, kdy byl nějakým způsobem omezen na svobodě, možnost přístupu k obhájci a zda jeho volba vzdát se práva na pomoc obhájce může být považována za svobodnou a dobrovolnou. Tyto závěry je dle názoru žalobce třeba vztáhnout i na případy řízení o vyhoštění cizinců, jak konstatoval Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 630/16.
4. Žalobce dále obecně argumentuje omezenou použitelností výsledku účastníka řízení jako důkazu ve správním řízení, přičemž cituje pasáž z nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. II. ÚS 182/02, následně dodává, že provedení důkazu výsledkem účastníka řízení je také v kolizi s ústavně garantovaným právem neobviňovat sebe sama. Ze všech výše uvedených důvodů má žalobce za to, že bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces. Výše uvedený důkaz tudíž považuje za nezákonný a v řízení nepoužitelný. Bez tohoto důkazu však nelze dospět k závěrům, které vyslovily správní orgány ve svých rozhodnutích, proto žalobce navrhuje zrušení prvostupňového i napadeného rozhodnutí.
5. Žalobce dále namítá, že délka uloženého správního vyhoštění není dostatečně odůvodněna, přičemž poukazuje také na to, že v jiných skutkově obdobných případech bylo

rozhodnutími vydanými pod č. j. KRPS-65439/ČJ-2018-010026, č. j. KRPS-65427/ČJ-2018-010026 a č. j. KRPS-304065/ČJ-2017-010024 správní vyhoštění uloženo pouze na dobu šesti a tří měsíců. Žalobce se tudíž domnívá, že správní orgán I. stupně dobu trvání vyhoštění určuje zcela nahodile.

6. Na závěr pak žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že správní orgán I. stupně ani žalovaná neodstranily rozpor mezi výpovědí žalobce a docházkovým listem ohledně konkrétních dnů, kdy měl žalobce vykonávat práci bez příslušného povolení (žalobce uvedl, že vykonával práci ve dnech 5. - 6. května a 9. - 10. května, z docházkového listu však vyplývá, že práci vykonával ve dnech 3. - 5. května a 8. - 10. května). Dále žalobce poukazuje na to, že na docházkovém listu bylo uvedeno jiné jméno (než jméno žalobce), přičemž nesouhlasí s odůvodněním žalované, že se jedná pouze o nepřesnost, která nemá vliv na učiněná zjištění, ze kterých jasně vyplývá, že žalobce na uvedené stavbě pracoval bez pracovního povolení. Žalobce toto považuje pouze za domněnku žalované, která není ničím podložena.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, žalovaná odkázala ve zbytku na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

II. Obsah správního spisu

8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 10. 5. 2017 byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie během výkonu zednických prací na stavbě bytových domů v areálu mezi ulicemi V., T. G. M. a N. P. v obci H. Při kontrole žalobce nepředložil povolení k zaměstnání, čímž vzniklo důvodné podezření, že na území České republiky neoprávněně vykonává zaměstnání bez potřebného pracovního povolení, proto byl na místě zajištěn a převezen na oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort v N.
9. Na základě uvedeného bylo s žalobcem dne 10. 5. 2017 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Téhož dne byl také proveden výslech žalobce dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že žalobce nerozuměl českému jazyku, byl výslech prováděn v jazyce českém za přítomnosti tlumočníka do jazyka ukrajinského. V průběhu svého výslechu žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval dne 2. 5. 2017 z Polské republiky, přijel mikrobusem společně s dalšími osobami ukrajinské národnosti. Chtěl pracovat v Polsku, kde má vydané povolení k pobytu, avšak v Polsku pro něj nebyla práce, proto jel do České republiky. V České republice se ubytoval v nějakém panelovém domě, přesnou adresu nezná. Neví, pro jakou společnost zde pracuje, nemá sjednanou žádnou pracovní smlouvu. Práci mu nabídl nějaký muž, se kterým se setkal na ubytovně, jeho přesné jméno nezná, jmenuje se asi „L.“. Každé ráno jede metrem na stanici O., kde ho okolo 7:30 hodin naloží do mikrobusu a odvezou ho na stavbu do H. Pracovat zde začal dne 5. 5. 2017, následně pracoval dne 6. 5. a poté od 9. do 10. 5. 2017, celkem tedy čtyři dny. Chtěl zde pracovat asi jeden měsíc a potom se vrátit na Ukrajinu. Odměna byla sjednána ve výši 100 Kč za hodinu, měl mu ji vyplácet muž, který mu tuto práci nabídl. Pracovní pomůcky získal na místě, kde vykonával zednické práce. Nevěděl o tom, že na území České republiky může pracovat pouze s platným povolením k pobytu a s platným pracovním povolením vydaným Úřadem práce. Dále uvedl, že nemá v České republice žádné vazby a že mu není známa žádná překážka, která by bránila jeho návratu na Ukrajinu. V České republice si chtěl pouze vydělat peníze, poté se chtěl vrátit na Ukrajinu, kde má svou rodinu a chce tam i nadále žít.

Disponuje dostatečnými finančními prostředky pro návrat na Ukrajinu.

10. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se krajské ředitelství obrátilo na Úřad práce České republiky s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky, přičemž bylo potvrzeno, že v době provedené kontroly žalobce povolením k zaměstnání nedisponoval. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si krajské ředitelství vyžádalo od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku vyjmenovalo podklady (zprávy o zemi původu), z kterých při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z nich vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, konkrétně v Zakarpatské oblasti, je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje jeho bezpečný návrat.
11. K důkazu byla dále provedena listina nadepsaná „Denní záznam pracovníků“, ze které vyplývá, že žalobce pracoval na stavbě v H. od 3. 5. 2017 do 5. 5. 2017 a následně od 8. 5. 2017 do 10. 5. 2017.
12. Od 16. 5. 2017 byl žalobce zastoupen v řízení obecným zmocněncem L. Š. Dne 23. 8. 2017 vyrozumělo krajské ředitelství zástupce žalobce o tom, že ukončilo shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučilo ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 10 dnů, čehož zástupce žalobce dne 30. 8. 2017 využil. Ve vyjádření především poukázal na nepoužitelnost úředního záznamu ze dne 10. 5. 2017 jako důkazu ve správním řízení. Dále argumentoval tím, že výslech žalobce jako účastníka řízení byl proveden v rozporu se zákonem, neboť žalobce byl k výsledku donucován a bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a na obhajobu, když žalobce nebyl k výsledku předvolán s nejméně pětidenním předstihem, jak vyžaduje § 59 správního řádu. Tato lhůta má sloužit primárně k přípravě účastníka řízení, ke zvážení nutnosti právního zastoupení a případně k vyhledání zástupce. Jelikož byla tato lhůta žalobci odepřena, je přirozené, že si nemohl zástupce obstarat, a tudíž netrval na jeho přítomnosti. Žalobce dále obecně argumentuje nepoužitelností důkazu výsledkem účastníka řízení, neboť takový výslech je v rozporu s ústavně garantovaným právem neobviňovat sebe sama. Ve správním řízení totiž platí, že účastník nesmí být nucen k výpovědi, vyjadřovat se k prováděným důkazům a uplatňovat skutková a právní tvrzení je jeho právem, nikoliv povinností. Žalobce tedy uzavírá, že provedený výslech je nutno považovat za důkaz získaný v rozporu se zákonem, a tudíž nepoužitelný.
13. Krajské ředitelství prvostupňovým rozhodnutím ze dne 18. 9. 2017 uložilo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovilo v délce 1 roku. Krajské ředitelství v odůvodnění svého rozhodnutí uvedlo, že v řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce nejméně ode dne 3. 5. 2017 do 5. 5. 2017 a následně ode dne 8. 5. 2017 do 10. 5. 2017 pracoval na stavbě v H. bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení bylo podmínkou výkonu pracovní činnosti. Správní vyhoštění nelze považovat za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, neboť žalobce sám uvedl, že nemá v České republice trvale žijící příbuzné ani osoby blízké a že se může bez problémů vrátit do místa svého trvalého bydliště k manželce a dětem. Během pobytu zde žalobce nenavázal ani žádné intenzivnější sociální a kulturní vazby a sám vycestování nepovažuje za zásah do soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně se také vypořádal s vyjádřením žalobce ze dne 30. 8. 2017, když uvedl, že souhlasí

s žalobcem v tom směru, že úřední záznam nelze použít jako důkazní prostředek ve správním řízení, jedná se pouze o jakousi předběžnou informaci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Ohledně namítané nezákonnosti provedeného výsledku správní orgán I. stupně uvedl, že výsledek musel být proveden bezodkladně, neboť žalobce je osobou bez povoleného pobytu na území České republiky a správní orgán I. stupně měl vážné podezření, že žalobce vycestuje ze země ještě před provedením výsledku. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že protokol byl sepsán po řádném poučení žalobce, jemuž porozuměl a na důkaz toho tento protokol podepsal. Při sepisování protokolu byl přítomen tlumočnický jazyk ukrajinský, s čímž žalobce souhlasil. Z tohoto důvodu nelze tvrdit, že byl žalobce k výsledku donucován.

14. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 5. 10. 2017 prostřednictvím svého zástupce odvolání, které následně doplnil podáním ze dne 25. 10. 2017. Žalobce v odvolání namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť správní orgán I. stupně vycházel z tzv. souhrnného zjištění, aniž by uvedl, jaká konkrétní skutečnost byla konkrétním důkazem prokázána. Dále žalobce tvrdil, že je rozhodnutí nicotné, neboť nebylo vydáno osobou oprávněnou. V neposlední řadě opět namítal nezákonnost jeho výsledku, přičemž nesouhlasil s tím, jak tuto námitku vypořádal správní orgán I. stupně, neboť ten neuvedl, proč nebylo možné výsledek odložit a žalobci poskytnout lhůtu k přípravě dle § 59 správního řádu. Správní orgán I. stupně pouze uvedl, že měl ničím nepodložené podezření, že by žalobce mohl vycestovat z České republiky. Žalobce dále namítá, že z listiny, která má dokazovat docházku žalobce, není vůbec zřejmé docházku koho, kam a za jakým účelem má evidovat a není z ní ani patrné, jakým způsobem by měla dopadat na žalobce, když jeho jméno není na této listině vůbec uvedeno.

15. Žalovaná následně vydala dne 19. 9. 2018 žalobou napadené rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že výkon zaměstnání byl na povolení k zaměstnání vázán, což bylo v prvostupňovém rozhodnutí prokázáno a dostatečným způsobem odůvodněno. Odvolací námitky žalovaná nepovažovala za důvodné, když uvedla, že prvostupňové rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelné, neboť správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné podkladové materiály a svá zjištění a závěry řádně popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce týkající se nicotnosti rozhodnutí žalovaná uvedla, že došlo k procesnímu pochybení, když správní orgán I. stupně žalobci nesdělil, kdo je v řízení oprávněnou úřední osobou, toto pochybení však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. K těmto vadám se tedy dle § 89 odst. 2 správního řádu nepřihlíží. Ke třetí námitce týkající se nezákonnosti výsledku účastníka žalovaná uvedla, že protokol o výsledku byl sepisován za účasti tlumočnicka, přičemž žalobce byl řádně poučen o svých právech a povinnostech. Žalobce při výsledku uvedl, že je schopen vypovídat a vypovídat bude, netrval na přítomnosti právního zástupce. Na položené otázky odpovídal jasně a srozumitelně, z čehož je patrné, že důvodu, proč je s ním vedeno správní řízení, zcela porozuměl, což i sám potvrdil. Žalovaná dále dodává, že nebyl žádný důvod žalobce k výsledku předvolávat a poskytnout mu tak lhůtu k přípravě, neboť žalobce se na výsledek nemusel nijak připravovat, nemusel ani nic předkládat na podporu svých tvrzení. Žalovaná má tedy za to, že žalobci nebylo upřeno právo na obhajobu a na spravedlivý proces, když účastník mohl kdykoliv v průběhu výsledku vypovědět, že chce využít svého práva a žádá přítomnost právního zástupce. Toto však neučinil. Pokud jde o denní záznam pracovníků, dle žalované je z něho dostatečně patrné, že žalobce figuruje na osmé kolonce tohoto záznamu,

nadto se žalobce sám doznal, že na uvedené stavbě pracoval, přičemž jeho nepřesně uvedené jméno na docházkovém listě tuto skutečnost nikterak nemění.

III. Posouzení žaloby soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 1. 10. 2018, lhůta pro podání žaloby činí dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, poslední den pro podání žaloby byl tudíž čtvrtek 11. 10. 2018, kdy byla žaloba podána na podatelně soudu), po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem souhlasila a žalobce se k záměru soudu rozhodnout věc bez jednání ve stanovené lhůtě nevyjádřil, takže se má za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
17. Žalobce v žalobě předně namítal nezákonnost jeho výsledku provedeného dne 10. 5. 2017, neboť jím mělo být zasaženo do jeho procesních práv. K tomu soud na úvod předesílá, že správní řád neupravuje (s výjimkou sporného řízení) výsledek účastníka řízení jako obecný důkazní prostředek. To však neznamená, že by byl vyloučen, neboť výčet důkazních prostředků v § 51 odst. 1 správního řádu je pouze demonstrativní, přičemž k provedení důkazu lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 3 Azs 264/2014-25). Soud také obecně souhlasí s tvrzením žalobce, že použitelnost důkazu výsledkem účastníka řízení je omezená, neboť jak konstatoval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. II. ÚS 182/02, *„důkaz výsledkem účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží přednesy účastníka a jeho procesní úkony.“* K tomu pak Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 4. 2015, č. j. 5 Azs 156/2014-40, dodává, že: *„Uvedené lze nepochybně vztáhnout i na případný výsledek účastníka ve správním řízení. I v něm se účastník vyjadřuje ke skutkovým a právním otázkám věci primárně svými tvrzeními a stanovisky uplatňovanými v celém jeho průběhu (srov. § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu, podle něhož mají účastníci právo vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, § 52 správního řádu, podle něhož jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení), nikoli prostřednictvím nějakého formalizovaného důkazního prostředku. Také ve správním řízení obecně platí, že účastník řízení nesmí být nucen k výpovědi; vyjadřovat se k prováděným důkazům a uplatňovat skutková a právní tvrzení je jeho právem, nikoli povinností, a povinnost svědčit má toliko svědek, jenž je osobou odlišnou od účastníka řízení (§ 55 odst. 1 správního řádu).“*
18. V řízení o správním vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců se však uplatní zvláštní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců. Podle § 169 odst. 2 tohoto zákona je správní orgán *„oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě“*

a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.“ Jak správně uvádí žalobce, výše uvedené ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno novelou provedenou zákonem č. 379/2007 Sb., s účinností od 24. 4. 2008. Podle důvodové zprávy k citované novele je důvod pro vložení nového ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců následující: „...na základě zkušeností z praxe se jeví jako nezbytné doplnit možnost správního orgánu vyslechnout účastníka řízení vedeného podle cizineckého zákona k některým skutečnostem. Tato potřeba vyvstává především v souvislosti s prokazováním účelových manželství a obdobných jednání, ale též při zjišťování existence překážek vycestování. Účastník řízení má podle § 36 odst. 2, 3 správního řádu právo vyjádřit v řízení své stanovisko, resp. vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nicméně v rámci využití těchto institutů není účastník povinen zodpovědět případné otázky správního orgánu. Po účastníku řízení lze sice požadovat vysvětlení (§ 137 správního řádu a § 167 odst. 1 písm. c) cizineckého zákona), ale záznam o podání vysvětlení nelze podle § 137 odst. 4 správního řádu použít jako důkazní prostředek“ (viz sněmovní tisk 191/0, dostupný na digitálním repozitáři www.psp.cz).

19. Z výše uvedeného je patrné, že v řízení o správním vyhoštění je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, pokud jsou předmětem výsledku takové skutečnosti, které jsou nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, jako tomu bylo i v tomto případě. Správní orgán I. stupně tudíž postupoval v souladu se zákonem, když se rozhodl provést výslech žalobce dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za účelem zjištění nezbytných skutečností, které neměl možnost se dozvědět jinak (např. případný dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince či existence důvodu znemožňujícího vycestování). Žalobce byl tedy povinen vypovídat v souladu s § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž je nutno zdůraznit, že to, zda bude, nebo nebude vypovídat, nebylo závislé na jeho úvaze, nýbrž se jednalo o jeho povinnost. Žalobce byl také v souladu s tímto ustanovením poučen o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat, jakož i o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi. Argumentace žalobce v žalobě, že se výsledku nepodrobil „dobrovolně“, resp. že kdyby cítil potřebu něco sdělit správnímu orgánu, tak by tak učinil prostřednictvím vyjádření účastníka řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu, je tedy zcela bezpředmětná.
20. Žalobce dále namítá, že správní orgán I. stupně mu neposkytl před konáním výsledku dostatečnou lhůtu k přípravě, přičemž odkazuje na § 59 správního řádu. Dle názoru žalobce správnímu orgánu nic nebránilo, aby žalobce řádně předvolal k výsledku, poskytl mu alespoň pětidenní lhůtu v souladu s § 59 správního řádu a následně výslech provedl v jiném termínu. Takový postup by dle názoru účastníka řízení neměl žádný dopad na projednávanou věc. Správní orgán I. stupně naopak argumentoval neodkladností provedení tohoto důkazu, jelikož žalobce je osobou bez povoleného pobytu na území České republiky, z čehož plyne vážné podezření, že vycestuje ze země ještě před sepsáním tohoto protokolu, čímž by mohlo dojít ke zmaření výsledku. Žalovaná se s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí ztotožnila a současně dodala, že žalobci nebylo nutné poskytnout lhůtu k přípravě rovněž z toho důvodu, že žádná příprava k výsledku nebyla nezbytná.
21. Podle § 59 věty první a druhé správního řádu „*správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem*“. Soud souhlasí s tvrzením žalobce, že tato pětidenní lhůta má sloužit především k přípravě účastníka

řízení na daný úkon, nicméně ze znění citovaného usnesení je zřejmé, že slovo „zpravidla“ vyjadřuje možnost zkrácení této lhůty, pokud jsou k tomu dány důležité důvody. V projednávaném případě se správní orgán I. stupně rozhodl provést výslech ihned, tj. téhož dne, kdy byl žalobce zajištěn, aniž by ho vůbec k výsledku předvolával dle § 59 správního řádu, přičemž argumentoval neodkladností výsledku žalobce. S touto argumentací se soud ztotožňuje, neboť odložením výsledku na pozdější dobu by s vysokou pravděpodobností došlo k úplnému zmaření tohoto důkazu. Soud má za to, že zde hrozilo reálné nebezpečí, že by se žalobce před správním orgánem skrýval nebo by opustil území České republiky ještě před provedením výsledku, přičemž následně by bylo velmi obtížné jej dohledat za účelem předvedení, pokud by se k výsledku nedostavil dobrovolně. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že žalobce nebyl schopen správnímu orgánu I. stupně sdělit žádnou kontaktní adresu na území České republiky, když pouze uvedl, že se zdržuje na ubytovně v Praze, jejíž adresu nezná. Je také nutno uvést, že se jedná o běžnou praxi správních orgánů, že k výsledku cizince přistupují bezprostředně po jeho zajištění podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o policii České republiky, přičemž opačný postup by v mnoha případech značně komplikoval průběh řízení o uložení správního vyhoštění, případně by ho zcela znemožnil, když často neexistuje jiná možnost, jak zjistit skutečnosti důležité pro toto řízení.

22. Rovněž je třeba zdůraznit, že se nejedná o nepřípustný zásah do práva na obhajobu (čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), neboť toto právo se uplatní v řízeních trestní povahy. Řízení o uložení správního vyhoštění však tuto povahu nemá. Povahou správního vyhoštění se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54, publikovaném pod č. 864/2006 Sb. NSS, když uvedl, že *„správní vyhoštění ve smyslu ust. § 118 odst. 1 [zákona o pobytu cizinců] je definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Je mu v praxi zakázáno, aby se v jistém období na území České republiky zdržoval, a zároveň je mu sděleno, že pro toto období mu nebude umožněn vstup na území České republiky. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestní řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu.“* Obdobně v rozsudku ze dne 27. 5. 2015, č. j. 3 Azs 264/2014-28, Nejvyšší správní soud uvedl, že řízení o správním vyhoštění povahu trestního řízení nemá, proto nelze v tomto řízení aplikovat principy, které se uplatňují v rovině trestního řízení či správního trestání. Tento závěr je také v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, který potvrdil, že řízení o správním vyhoštění není rozhodováním o „oprávněnosti trestního obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (rozsudek velkého senátu ze dne 5. 10. 2002, *Maaouia proti Francii*, stížnost č. 39652/98). Tato námitka tedy není důvodná.
23. V souvislosti s provedeným výsledkem žalobce dále namítá, že bylo porušeno jeho ústavně zaručené právo na právní pomoc zakotvené v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tímto ústavně zaručeným právem se Ústavní soud podrobně zabýval ve svém nálezu ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. I. ÚS 630/16, ve kterém konstatoval, že *„právo na právní pomoc má dvojí povahu. V první řadě zaručuje každému, aby se mohl nechat v řízení zastupovat osobou znalou práva. Současně však také stanovuje pozitivní závazky, které musí stát plnit [nálezný sp. zn. I. ÚS 3849/11 ze dne 12. 8. 2014 (N 151/74 SbNU 289), bod 11]. Stát musí zajistit, že účastníci řízení mají přístup k právní pomoci prakticky a účinně a nikoliv pouze teoreticky.“* V bodě 54

citovaného nálezu pak Ústavní soud dodává, že „v kontextu trestního řízení opakovaně judikoval, že právě osoby zbavené osobní svobody a navíc cizinci, kteří neovládají český jazyk, jsou zranitelné osoby, u nichž právo na právní pomoc získává zvláštní a ještě podstatnější význam (nález sp. zn. IV. ÚS 2443/14 ze dne 18. 3. 2015). V nálezu sp. zn. I. ÚS 469/16 ze dne 22. 3. 2016 Ústavní soud zdůraznil, že k naplnění ústavně zaručeného práva na právní pomoc nepostačuje pouze formální přístup k právní pomoci. To platí tím spíše u osoby zbavené osobní svobody a znevýhodněné neznalostí českého jazyka a původem z jiné země (bod 17). V trestních věcech platí, že soudy musí ověřit, zda obviněný měl v době, kdy byl nějakým způsobem omezen na svobodě (zadržení, vazba), možnost přístupu k obhájci a zda jeho volba vzdát se práva na pomoc obhájce může být považována za svobodnou a dobrovolnou (nález sp. zn. IV. ÚS 2443/14 ze dne 18. 3. 2015 s odkazy na judikaturu ESLP).“ Tyto závěry je dle Ústavního soudu třeba vztáhnout i na případy řízení o vyhoštění u cizinců v zajištění (srov. bod 55). Porušením práva na právní pomoc se zabýval rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 7. 2018, č. j. 4 Azs 135/2018-49, ve kterém uvedl, že „správní orgány jsou povinny podniknout všechna rozumná opatření, aby zajistily, že osoba zbavená svobody si je plně vědoma svého práva na právní pomoc a mohla vyhodnotit následky svého úkonu, kterým se pomoci advokáta zříká.“

24. V posuzované věci je nepochybné, že žalobce je zranitelnou osobou ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu, neboť se jedná o cizince, který neovládá český jazyk a nezná český právní řád. Přestože se žalobce nenacházel v zařízení pro zajištění cizinců (na rozdíl od stěžovatele ve výše uvedeném nálezu Ústavního soudu), byl také bezprostředně před výsledkem krátkodobě omezen na svobodě, což mu mohlo ztížit přístup k právní pomoci, přestože zajištění bylo formálně ukončeno před započítáním výsledku (zajištění bylo ukončeno v 16:55 hodin, výslech žalobce započal v 17:00 hodin). Z protokolu o výslechu účastníka správního řízení je dále nepochybné, že žalobce byl poučen o jeho právu dát se zastupovat zmocněncem na základě plné moci (poprvé v rámci poučení obsaženého v oznámení o zahájení správního řízení, podruhé bezprostředně před započítáním výsledku), přičemž výslovně prohlásil, že na přítomnosti právního zástupce netrvá, a toto své prohlášení stvrdil svým podpisem. Na základě výše citovaných závěrů Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu je tudíž nutno v dané věci posoudit, zda jeho volba vzdání se práva na právní pomoc může být považována za svobodnou a dobrovolnou, resp. zda správní orgán I. stupně učinil všechna rozumná opatření, aby zajistil, že si byl žalobce plně vědom svého práva na právní pomoc a mohl vyhodnotit následky svého úkonu, kterým se pomoci advokáta zříká. Soud je přitom toho názoru, že za daných okolností si nelze představit, jaká další opatření mohl správní orgán I. stupně učinit, přičemž je nutno vycházet z reálných možností správního orgánu, v jehož silách není například zajistit přítomnost advokáta při každém výslechu cizince pouze za tím účelem, aby mu podrobně vysvětlil podstatu a důsledky vzdání se práva na právní pomoc, aniž by o to cizinec sám požádal. Neobstojí ani námitka žalobce, že poučení neporozuměl, neboť žalobci byl na jeho žádost ustanoven tlumočník, který je zapsán v seznamu tlumočnicků jako tlumočník jazyka ruského a ukrajinského. Z protokolu pak vyplývá, že tento tlumočník přetlumočil rovněž obsah poučení, na důkaz čeho zde připojil své razítko a podpis. Soud je tedy toho názoru, že ze strany správního orgánu I. stupně byla učiněna všechna nezbytná opatření, žalobcovo vzdání se práva na právní pomoc lze v daném případě považovat za svobodné a dobrovolné. Námitka tudíž není důvodná.
25. Žalobce dále v žalobě namítal, že výslech byl také v rozporu s ústavně garantovaným právem neobviňovat sebe sama. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne

6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, uvedl, že „*důkazní prostředek spočívající ve výsledku účastníka může být v kolizi s ústavně garantovaným právem neobviňovat sama sebe (srov. čl. 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) zejména pokud by byl k výsledku nucen účastník v řízeních, jež mají trestní, resp. správnětrestní charakter.*“ Řízení o uložení správního vyhoštění však, jak již bylo výše uvedeno, povahu trestního řízení nemá, principy ovládající trestní řízení se zde tudíž neuplatní. I v tomto řízení však má žalobce právo odepřít výpověď, jestliže by jí způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobě blízké (čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). O této možnosti byl také poučen před započítím výsledku. Součástí protokolu je pak prohlášení žalobce o tom, že byl poučen o svém právu k věci nevypovídat, toto právo však nevyužívá, vypovídat chce a bude, přičemž toto prohlášení vlastnoručně podepsal. Soud má tedy za to, že žalobce si byl zcela vědom svých práv a nelze hovořit o tom, že by byl nucen vypovídat v rozporu s čl. 37 odst. 1 Listiny. Při výsledku bylo tedy na uvážení stěžovatele, jak odpovídal na položené dotazy a zda skutečnosti nebezpečné z hlediska právních následků vůči sobě nebo osobě blízké pominul či nikoliv (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 3 Azs 264/2014-25). Tuto námitku tudíž soud neshledal důvodnou.

26. K druhé žalobcově námitce soud uvádí, že ani tato není důvodná. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné, pokud jde o stanovení doby trvání správního vyhoštění. K tomu soud předně uvádí, že otázka „přísnosti“ rozhodnutí o vyhoštění spadá do oblasti správního uvážení správních orgánů, přičemž „*soud přezkoumává správní uvážení pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem*“ (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 10. 1992, č. j. 6 A 6/1992-3). Soud totiž při přezkoumávání žalobou napadeného rozhodnutí, které je výsledkem aplikace správního uvážení, není oprávněn nahradit diskreci správního orgánu uvážením vlastním, neboť by tím nepřípustně zasahoval do činnosti správních orgánů. Výkon správního uvážení však musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 1 Azs 363/2016 – 25). V daném případě soud uložil žalobci správní vyhoštění v délce jednoho roku, přičemž zákon o pobytu cizinců stanoví v § 119 odst. 1 písm. b), že pro uvedené případy lze dobu, po níž nelze cizinci povolit vstup na území, stanovit až na pět let. Správní orgán tedy nevybočil ze zákonem stanoveného rozpětí. Pokud jde o stanovení konkrétní délky vyhoštění, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že délka vyhoštění byla stanovena při spodní hranici zákonného rozpětí, neboť žalobce pracoval bez příslušného povolení pouze krátkou dobu. Současně však správní orgán I. stupně přihlédl ke skutečnosti, že se žalobce pokusil správní orgán uvést v omyl, když při výsledku tvrdil, že pracoval na stavbě pouze ve dnech od 5. 5. do 6. 5. 2017 a od 9. 5. do 10. 5. 2017. Z docházkového listu však bylo jednoznačně prokázáno, že na této stavbě vykonával pracovní činnost od 3. 5. do 5. 5. a následně od 8. 5. do 10. 5. 2017. Takové odůvodnění soud považuje za dostatečné, neboť správní orgán vysvětlil, k jaké „polehčující“ a „přítěžující“ okolnosti přihlédl, přičemž toto odůvodnění je srozumitelné.
27. Pokud jde o druhou část žalobcovy námitky, že v jiných skutkově shodných případech stanovily správní orgány odlišnou dobu trvání vyhoštění, pak ani tuto námitku neshledává soud důvodnou. Zásada legitimního očekávání (předvídatelnosti) je vyjádřena v § 2 odst. 4

správního řádu, který stanoví povinnost správních orgánů dbát na to, aby „při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“ V intencích výše uvedeného je tedy zjevné, že mohou vzniknout rozdíly, pokud nejde o shodné nebo podobné případy, ale o případy nějak vybočující, neboť v takovém případě jde o rozdíly „důvodné“ (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018 – 51). Žalobce v žalobě odkazuje na řízení vedená pod č. j. KRPS-65439/ČJ-2018-010026, ve kterém bylo cizinci uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku, č. j. KRPS-65427/ČJ-2018-010026, v němž bylo uloženo vyhoštění v délce 6 měsíců, a č. j. KRPS-304065/ČJ-2017-010024, kde bylo uloženo vyhoštění v délce 3 měsíců. Rozhodnutí o správním vyhoštění však ve všech třech řízeních dosud nenabyla právní moci, neboť proti nim bylo podáno odvolání, které dosud nebylo projednáno. Nelze tak vyloučit, že tato rozhodnutí budou změněna či zrušena odvolacím správním orgánem, přičemž soud nemůže předjímat, jaký bude výsledek odvolacích řízení, neboť by tím nepřipustně předjímal postup odvolacího správního orgánu. Z výše uvedeného vyplývá, že tato rozhodnutí nemohou zakládat legitimní očekávání žalobce ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, že v jeho věci bude rozhodnuto stejně, neboť tato rozhodnutí dosud nenabyla právní moci a nevyvolávají tak žádné účinky. Nadto soud také poukazuje na to, že se nejedná o skutkově stejné případy, neboť ve věci č. j. KRPS-65427/ČJ-2018-010026 nebyla naplněna „přítěžující“ okolnost, že by účastník řízení při svém výsledku uváděl nepravdivé informace a uváděl tím správní orgán v omyl, naopak ve věci č. j. KRPS-304065/ČJ-2017-010024 byla shledána „polehčující“ okolnost, že cizinec přicestoval do České republiky se schengenským vízem platným i na území České republiky. Ve věci č. j. KRPS-65439/ČJ-2018-010026 pak byl uložen zákaz vstupu shodné délky jako v nyní projednávané věci. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že jím užitá pojmy „přítěžující“ a „polehčující“ okolnosti nelze vnímat v jejich trestněprávním smyslu, ale spíše jako okolnosti, které správní orgán zvažoval jako vodítka, pomocí kterých se při správním uvážení o délce správního vyhoštění pohyboval v zákonem stanovených mantinelech (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 1 Azs 363/2016 – 25).

28. Jako poslední žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný nevypořádal s rozporem výpovědi žalobce a docházkového listu ohledně počtu odpracovaných dnů. Žalobce také namítá, že na docházkovém listu není uvedeno jeho jméno, přičemž správní orgán ničím nepodložil svůj závěr o tom, že se jedná pouze o nepřesný přepis žalobcova jména. K tomu soud uvádí, že napadené rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, z jakých důkazů vycházel a jaké z nich vyvodil závěry, když uvedl, že vycházel z docházkového listu, kde na osmém řádku je uvedeno jméno I. D., přičemž je zde zřetelně vyznačeno, že byl na stavbě přítomen od 3. 5. do 5. 5. 2017 a následně od 8. 5. do 10. 5. 2017. Z celkového kontextu rozhodnutí lze tedy seznat, že správní orgán považoval důkaz docházkovým listem za věrohodnější a pravdivější, než výpověď účastníka, který při svém výsledku tvrdil, že na stavbě pracoval pouze od 5. 5. do 6. 5. 2017 a od 9. 5. do 10. 5. 2017. Nadto je nutné dodat, že tento drobný rozpor nemá vliv na učiněný závěr, že v řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce pracoval na stavbě v H. bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení bylo podmínkou výkonu pracovní činnosti, čímž byly naplněny veškeré podmínky pro uložení rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Pokud pak jde o druhou námitku žalobce, že jméno na docházkovém listu se neshoduje se jménem žalobce, k tomu soud uvádí, že se liší pouze dvě poslední písmena v příjmení žalobce (I. D. a I. D.), přičemž z běžné zkušenosti je zřejmé,

že se jedná pouze o fonetický přepis jména a příjmení do českého jazyka. Zároveň je nutno zdůraznit fakt, že žalobce sám při svém výsledku nepopřel, že je na docházkovém listu uvedeno jeho jméno, ačkoliv tak mohl učinit. Současně je krajně nepravděpodobné, že by se na dané stavbě nacházel jiný pracovník, jehož jméno by se v takové míře shodovalo se jménem žalobce. Soud tedy uzavírá, že ani tyto námitky žalobce nejsou důvodné.

29. K návrhu žalobce na provedení důkazu správními spisy vedenými žalovaným a správním orgánem I. stupně, soud uvádí, že správní spis zachycuje dokazování, které již bylo provedeno ve správním řízení a které tedy správní soudy již nemusí opakovat, a mohou naopak bez dalšího ze skutečností vyplývajících ze správního spisu vycházet (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 5 As 138/2015-35).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. S ohledem na uvedené tedy soud neshledal žalobní body důvodnými, resp. napadené rozhodnutí nezákonným, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. listopadu 2018

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

